

Til ..ordføreren navn.

Vi sender denne mail til dig, som beskæftigelsesordfører for **partiets navn**, fordi vi oplever et problem i den måde vi har fået indrettet det offentlige system på – som vi antager ikke nødvendigvis har været folketingets hensigt.

Hvis man er langtidssyg, har man ret til sygedagpenge fra kommunen – og når man begynder at få det bedre skal man i gang på arbejdsmarkedet, hvilket er udmærket.

Hvis vi nu så tager eksempelvis et kræftforløb, kan man heldigvis opleve at man begynder at blive bedre når den intensive behandling er overstået, uden at man dermed er fuldstændig frisk, og derfor godt kan begynde at varetage nogen timer på arbejdsmarkedet. Der er en række andre sygdomsforløb der er tilsvarende, både fysiske og psykiske.

I den måde vi har fået indrettet vores offentlige systemer på, sker det let at kommuner vejleder den tidligere patient til at vedkommende nu ikke længere er behandlingskrævende, skal raskmelde sig og forsørge sig med lønindkomst, supplerende dagpenge eller fuldt dagpenge alt efter jobmulighederne.

A-kasserne mener ud fra præcis det samme grundlag at borgeren ikke er helt rask, ikke er fuldt til rådighed for arbejdsmarkedet og ikke har ret til dagpenge, men må henvises til kommunen der må afklare borgerens fremtidige forsørgelsesgrundlag.

Kommunen afviser både at betale nogen supplerende ydelse, at iværksætte et afklarende ressourceforløb eller på anden vis hjælpe, for de finder at borgeren er rask og at A-kassens afgørelse er forkert. Et synspunkt A-kassen finder forkert.

Borgeren står dermed uden fuldt helbred, uden socialt sikkerhedsnet – og kommunen anbefaler at der klages over A-kassens afgørelse, medens A-kassen anbefaler at der klages over kommunens afgørelse. Begge systemer finder det forkert at borgeren mister sit forsørgelsesgrundlag, og at løsningen skal findes i ”det andet system”. Begge systemer har givetvis aggeret i overensstemmelse med eget retsgrundlag og i overensstemmelse med eget ankesystem.

Men borgeren betragtes som ”fuldt rask”/”ikke fuldt rask” på en gang, uden mulighed for en ensartet vurdering.

Vi finder at dette gab mellem de to systemer forkert, flere og flere mennesker falder ned i kløften mellem de to systemer – og kan ikke tro at dette har været folketingets hensigt.

Vores tanker om en mulig løsning er, at der ved lov bør etableres en fælles ankeinstans der kan forpligte både kommuner og A-kasser når borgeren skal bedømmes som værende enten ”fuldt rask” eller ”ikke fuldt rask”. De konkrete sager vil være forskellige, og antageligt vil det derfor både forekomme at kommunen og at A-kassen får ret eller bliver underkendt. Det for borgeren afgørende er, at ansvaret bliver placeret og løftet.

Vi ved godt det kan være politisk tungt at skulle skabe sammenhæng mellem en kommunal retsopfattelse og retsopfattelsen på arbejdsmarkedet – men finder hensynet til borgeren der kommer i klemme afgørende.

Vi er derfor interesseret i at høre hvad du og **partiets navn** mener om denne problemstilling hvor borgerens helbred bedømmes vidt forskelligt af de to systemer. Om I synes der bør gøres noget ved den, og i givet fald hvad I synes der kan tages af politiske initiativer.

Med venlig hilsen

Poul Overlund Sørensen

og

Anja Keil (formand for foreningen for førtidspensionister på Bornholm samt fleksjobbere, sygdomsramte folkepensionister og pårørende)